

til Vedtagelse; jeg tror, som sagt, at der ved forrige Behandling var nogen Stemning derfor. Jeg tror ogsaa, at, naar det var det eneste Forslag, der forelaa, kunde man nok enes om det, men det følger af sig selv, at det, der her er opstillet, er et Minimum. Endelig er der foreslaaet, at der ved Paragrafens Slutning tilføjes som nyt Stykke: „Samtlige i denne Paragraf nævnte Fyrbejente gives der endvidere hver 100 Kr. aarlig i Paaklædningspenge“; det er Ændringsforslaget under Nr. 11. I det af den meget ærede Minister forelagte Lovforslag var der Forslag om Paaklædningspenge, og jeg har ved 2den Behandling haft Leilighed til at udtale mig for dette Forslags Vedtagelse. Det blev dengang forkastet, men vi have troet at maatte opstille det igjen. Man vilde betragte det som et Tillæg til Lønningen, men saaledes tror jeg ikke, det kan betragtes. Det kan gjerne være, at Udgifterne til Paaklædning ikke fuldt ud vederlægges med 100 Kr., men jeg tror, at det baade er nyttigt og rigtigt, at der gives Fyrbejentene en ensartet Beklædning, og vi have derfor tilladt os at foreslaa at optage denne Bestemmelse. Jeg skal tillade mig at bemærke, at den meget ærede Ministers Forslag gif ud paa 120 Kr. Vi have ogsaa her troet at maatte overveie, om det ikke var muligt at nedsette dette Noget, og vi have tilladt os at stille vort Forslag under den Forudsætning, at Foranstaltningen ogsaa nok kunde gennemføres, naar Summen blev sat til 100 Kr. aarlig. Forslaget om, at § 4 udgaar, behøver jeg ikke videre at motivere, det vil være en ligefrem Følge af de Forslag, vi have stillet, navnlig til § 2. Slutligt skal jeg sige, at Enhver vistnok vil se, at de Forslag, vi have stillet, ere et meget ubetydeligt Tillæg til de her foreslaaede Lønninger, og hvis Lønningsloven ikke var saa ny som den er, nemlig af 1875, vilde vi ikke kunne gaa dertil, men vi have troet at burde ogsaa her i Salen bestemt pointere ved at stille Forslag, hvor ubetydeligt Forskjellen i Grunden er mellem det Standpunkt, som Flertallet, og det, som vi indtage, idet vi ikke have villet gaa til Nedsettelse af den faste Løn og paa nogle Steder have maattet sørge for et tarveligt Alderstillaag og for, at de Vedkommende faae Paaklædningspenge. Jeg tror, at disse Forslag ere meget imaa, det er ikke muligt for os at gaa til mindre Forslag. Jeg vil snarere sige, at jeg har næret overveieende Betænkelse ved at stille disse Forslag, og jeg vilde ikke have været med dertil, naar det ikke var saa overordentlig vanskeligt at gennemføre Lønningslove, og naar det ikke paa den anden Side maatte være os meget om at gjøre dog at komme til et Resultat med en saadan lille Lønningslov som denne, der, som sagt, kun omfatter en lille Lønningssetat. Denne Lov behandles nu paa andet Aar, og det forekommer os derfor, at vi bør gjøre det Overste for at blive færdige med

den. Jeg beklager, som sagt, at Flertallet ikke har kunnet gaa ind paa disse meget bestedne Ændringer, men det har ikke ladet sig gjøre. De Herrer ville erindre, at der er medgaaet meget lang Tid siden 2den Behandling, der er foretaget gjentagne og meget grundige Overveielser i Uvalget, men vi have ikke kunnet komme hinanden nærmere. Vi have navnlig efter de Udtalelser, der faldt ved 2den Behandling, hoor man meget ønskede, at vi skulle stille positive Forslag, ikke troet at burde unddrage os for at stille disse Forslag, som jeg herved tillader mig at anbefale.

Ordføreren (Lauber): Som det ærede Medlem bemærkede, ere disse Ændringsforslag som her foreligge, i det Væsentlig de, som Mindretallet havde tænkt sig at stille ved 2den Behandling. Nu se vi dem ved 3die Behandling. Det er den ny Forretningsorden, som synes at skulle indføres ved Lønningslovene, at vi først faae Ændringsforslag at se fra Mindretallets Side, naar Thinget har taget sin Beslutning i Genhold til Flertallets Forslag. Derved opnaar Mindretallet den smukke Stilling at staa mæglende mellem det oprindelige Forslag og Flertallet. Jeg skal slet ikke sige Noget derimod, og Mindretallet sætter maaste Pris paa denne Stilling. Men jeg tror ikke, at den er gunstig, og ved andre Love har den heller ikke vist sig at være gunstig. Naar vi nu se hen til disse Forslag, der her foreligge, maa det jo erindres med Hensyn til hele denne Lønningslov, at Fyrvæsenet fik sine Lønninger 1875. De Aarsager, som ellers anføres fra Regjeringens og fra Mindretallets Side for at forhøje Lønningerne, gjælde ikke for dette Lovforslag med Undtagelse af eet Argument. Det er Hensigten til Lønningsstillaget eller Dyrtidstillaget. Det gjælder ogsaa denne Lov, og nu viser det sig jo ogsaa at det har været en medvirkende Aarsag for Mindretallet til at stille sig saaledes, som det har gjort. Flertallet kan imidlertid ikke indrømme, at der er nogen Opfordring til, at det Lønningsstillæg, som blev givet i nogle Aar, men som jo ikke er givet i det sidste Aar og nu er bortfaldet ved Thingenes uoverensstemmende Beslutninger, skal have Indvirkning paa Lønningslovene, og man bør bedømme Lønningerne for hver enkelt Lov uafhængig deraf, og fastsætte dem saaledes, som rimeligt og billigt er. I saa Henseende maa det vistnok erkendes, at, hvad der 1875 blev anset for at være tilstrækkeligt for Fyrvæsenets Lønninger, maa ogsaa nu anses for at være tilstrækkeligt, eftersom Livsvillaerene i ingen Henseende have forværet sig siden 1875. Ændringsforslagene til § 1 angaa Fyringeniørens Løn og Stilling. Det, som Flertallet foreslog ved anden Behandling, og Thinget vedtog, er det Samme, som den meget ærede Minister i 1875 foreslog og fik fuldt ud, hvad Lønningerne angaar. For 1875 havde ifølge Lønnings-